Bernard Minier

Noaptea

Traducere din limba franceză de
Diana-Alina Ene

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MINIER, BERNARD
Noaptea / Bernard Minier ; trad. din lb. franceză de Diana-Alina Ene. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1224-1
I. Ene, Diana Alina (trad.)
821.133.1

Titlul original: Nuit
Autor: Bernard Minier

Copyright © XO Éditions 2017. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1224-1

Preludiu

Se uită la ceas. Aproape miezul nopții.

Tren de noapte. Trenurile de noapte sunt ca niște breșe în spațiu-timp, universuri paralele: viață suspendată dintr-odată, liniște, nemișcare. Trupuri înțepenite; somnolențe, vise, sforăituri… Apoi, galopul regulat al roților pe șine, viteza ce transportă corpurile — aceste existențe, trecute și viitoare — către un undeva ascuns încă în noapte.

Pentru că cine știe ce poate interveni între punctul A și punctul B?

Un copac căzut pe calea ferată, un călător cu intenții dubioase, un mecanic adormit… Toate astea îi trec prin cap fără să stăruie efectiv asupra lor, mai mult din plictiseală decât din teamă. De când au trecut de Geilo, e singură în vagon și — după câte și-a putut da seama — n-a mai urcat nimeni. Trenul ăsta oprește peste tot. Asker. Drammen. Hønefoss. Gol. Ål. Câteodată, în gări ale căror peroane au dispărut aproape cu totul sub zăpadă, reduse la una sau două clădiri simbolice, ca în Ustaoset, unde a coborât o singură persoană. Ea vede în depărtare câteva lumini, pierdute în imensa noapte norvegiană. Câteva case izolate ale căror lumini exterioare rămân aprinse întreaga noapte.

În vagon nu mai e nimeni: e miercuri. Odată cu venirea iernii, de joi până vineri vagoanele sunt aproape pline, mai ales cu tineri și turiști asiatici, pentru că trenul trece prin stațiunile de schi. Vara, cei 484 de kilometri ai liniei Oslo-Bergen sunt cunoscuți drept

una dintre cele mai spectaculoase rute feroviare din lume, cu cele 182 de tuneluri, cu viaducte, lacuri și fiorduri. Dar, pe la mijlocul toamnei nordice, într-o noapte înghețată ca asta și în mijlocul săptămânii, nu e nici țipenie. Liniștea ce domnește de la un capăt la altul al culoarului central, printre rândurile de scaune, e cu adevărat copleșitoare. Ca și cum un semnal de alarmă golise trenul fără știrea ei.

Cască. Nici cu pătura și masca de ochi nu reușește să adoarmă. Nu cu adevărat. E cu ochii în patru încă de când a plecat de acasă. Deformație profesională. Iar trenul ăsta gol nu o ajută deloc să se relaxeze.

Ciulește urechile. Nu se aude nicio voce. Nici măcar foșnetul unui corp în mișcare, zgomotul unei uși împinse ori al unui bagaj târât.

Privirea îi alunecă pe scaunele goale, pe pereții cenușii, pe culoarul pustiu și pe ferestrele obscure. Oftează și se chinuie să ațipească.

Trenul roșu țâșni din tunelul întunecat în peisajul de gheață, asemenea unei limbi ieșite din gură. Albastrul de ardezie al nopții, negrul opac al tunelului, albul-albăstriu al zăpezii și cenușiul, ușor mai închis, al gheții. Și apoi, brusc, acea apariție de un roșu-aprins — asemenea unei dâre de sânge ce curge până la marginea peronului.

Gara Finse. 1 222 de metri altitudine. Punctul cel mai înalt al liniei.

Clădirile gării erau captive într-o carapace de zăpadă și gheață, cu acoperișurile ascunse sub pături albe. O femeie și un cuplu așteptau pe peronul ce semăna cu o pârtie de schi-fond, sub felinarele galbene.

Kirsten își dezlipi obrazul de geam și afară totul recăzu în întuneric, eclipsat de lumina din interiorul vagonului. Auzi ușa scârțâind și percepu o mișcare, chiar la capătul culoarului central. O femeie de vreo 40 de ani, la fel ca ea. Se cufundă din nou în lectură. Abia reușise să doarmă un ceas de când plecase din Oslo, cu mai bine de patru ore în urmă. Ar fi preferat să ia avionul sau un

loc într-un vagon de dormit, dar superiorii îi dăduseră un simplu bilet într-un tren de noapte. Cu loc. Restricții bugetare. Notițele pe care și le luase la telefon erau acum afișate pe ecranul tabletei: un cadavru găsit într-o biserică din Bergen. Mariakirchen, biserica Sfânta-Maria. O femeie masacrată pe altar, în mijlocul obiectelor de cult. Amin!

— Nu te supăra…

Ridică privirea. Femeia care urcase stătea în fața ei. Zâmbitoare. Cu bagajul în mână.

— Te supără dacă mă așez în fața ta[1]? N-o să te deranjez, doar că… mă rog, un tren de noapte pustiu. Nu știu, m-aș simți mai în siguranță.

Da, o deranja. Îi întoarse zâmbetul fără convingere.

— Nu, nu, e în regulă. Mergi la Bergen?

— Hm… da, da, Bergen. Și tu?

Se întoarse la notițele ei. Tipul din Bergen fusese cam zgârcit cu detaliile. Kasper Strand. Se întrebă dacă era la fel de puțin meticulos și în anchete. Din ceea ce-i spusese el, se lăsa seara când vagabondul care trecea prin apropierea bisericii auzise țipete venind dinăuntru. În loc să meargă să vadă ce se întâmplă, se gândise că era mai înțelept să-și ia picioarele la spinare și aproape că se ciocnise de patrula de poliție care trecea prin zonă. Cei doi polițiști îl întrebaseră încotro și de ce alerga atât de repede. Atunci, acesta le povestise despre urletele din biserică. După Kasper Strand, oamenii legii se arătaseră extrem de sceptici (Kirsten ghicise din intonația acestuia și din unele aluzii că vagabondul era o cunoștință mai veche a poliției), dar noaptea era friguroasă și umedă și ei se plictiseau de moarte; una peste alta, chiar și naosul înghețat al bisericii era de preferat vântului și ploii „venite din larg". (Chiar așa se exprimase respectivul Kasper Strand — *un poet al forțelor de ordine*, gândi ea.)

Ezită să afișeze pe tabletă filmulețul pe care Strand i-l trimisese, înregistrarea făcută în biserică. Din cauza femeii așezate în fața ei. Kirsten oftă. Sperase ca aceasta să tragă un pui de somn, dar în

[1] Norvegienii se tutuiesc chiar și atunci când nu se cunosc. (*N.a.*)

loc de asta, tipa părea mai trează ca oricând. Kirsten se uită la ea pe furiș. Femeia o studia. Cu un mic zâmbet pe buze, despre care Kirsten n-ar fi știut să spună dacă era prietenos ori sarcastic. Ochi mijiți. Apoi privirea îi coborî pe ecranul tabletei, cu sprâncene ridicate, încercând în mod explicit să descifreze ce scria pe el.

— Ești polițistă?

Kirsten își reprimă o reacție negativă. Se uită la mica siglă cu un leu și o coroană din colțul ecranului, sub care apărea cuvântul *POLITIET*. Ridică spre femeie o privire nici prietenoasă, nici ostilă, buzele ei subțiri schițând un surâs reținut, fără să pară jignitor. La comisariatul din Oslo, Kirsten Nigaard nu era cunoscută pentru amabilitate.

— Da.

— În ce departament, dacă nu sunt indiscretă?

Ba ești, gândi ea.

— Kripos[2].

— Ah, înțeleg… mă rog, nu, nu înțeleg. A naibii meserie, nu?

— S-ar putea spune și așa.

— Și mergi la Bergen ca să…

Kirsten era hotărâtă să nu-i ușureze sarcina.

— Ca să… mă rog, pentru o… știi tu… o crimă sau ce?

— Da.

Ton sec. Femeia realiză, probabil, că mersese prea departe, pentru că dădu din cap, mușcându-și buzele.

— Scuză-mă, nu prea e treaba mea.

Făcu un gest spre bagajul ei.

— Am un termos plin cu cafea. Vrei?

Kirsten ezită.

— Bine, răspunse ea în cele din urmă.

— Va fi o noapte lungă, spuse femeia. Pe mine mă cheamă Helga.

— Kirsten.

* * *

[2] Serviciul Național de Investigații Criminale din Norvegia, însărcinat cu lupta împotriva crimei organizate și a infracțiunilor „serioase". (*N.a.*)

— Deci, locuiești singură, nu ai pe nimeni în momentul ăsta, nu?

Kirsten îi aruncă o privire circumspectă. Vorbise prea mult. Fără să-și dea seama, îi permisese Helgăi s-o tragă de limbă. Această Helga era mai băgăcioasă ca o ziaristă. Polițistă fiind, Kirsten știa că, chiar și în cele mai banale relații interpersonale, să asculți pe cineva are întotdeauna legătură cu căutarea adevărului. Pentru o clipă, se gândi că această Helga ar fi excelat în interogarea martorilor. Chestia asta o făcu să zâmbească la început. Cunoștea la Kripos destui anchetatori mai puțin talentați la interogatorii. Dar acum nu mai zâmbea. Indiscreția Helgăi începea s-o calce pe nervi.

— Helga, cred că o să mă culc puțin. Mâine mă așteaptă o zi lungă. Sau mai bine zis azi, se corectă ea, uitându-se la ceas. Mai avem mai puțin de două ore până ajungem la Bergen, trebuie să dorm.

Aceasta o privi într-un fel ciudat și dădu din cap.

— Sigur că da. Dacă asta-ți dorești.

Tonul sec o luă prin surprindere. Femeia avea, gândi ea, ceva ce nu observase la început, dar care acum i se părea evident; nu-i plăcea să fie contrazisă, înfruntată. O toleranță scăzută la frustrare, o tendință manifestă către țâfnă, o viziune maniheistă despre lume: *personalitate histrionică*, trase ea concluzia. Își aduse aminte de cursul de la școala de poliție, despre atitudinea ce trebuia adoptată în cazul diferitelor tipuri de personalități.

Închise ochii, sperând să scurteze discuția.

— Îmi pare rău, zise dintr-odată Helga, cu pleoapele închise.

Le deschise din nou.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, repetă ea. O să mă așez în altă parte.

Helga își trase nasul, zâmbind condescendent, pupilele dilatându-i-se.

— Probabil că nu-ți faci prea mulți prieteni.

— Poftim?

— Cu caracterul ăsta al tău de tot rahatul. Cu felul în care pui lumea la punct, cu aroganța de care dai dovadă. Nu-i de mirare că ești singură.

Kirsten se crispă. Tocmai se pregătea să-i dea replica, când Helga se ridică brusc și-și luă bagajul așezat deasupra ei.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, repetă ea tăios, în timp ce se îndepărta.

Perfect, își zise Kirsten. *Du-te și găsește-ți altă victimă!*

Ațipise. Visa. Se făcea că o voce insinuantă și veninoasă îi șoptea la ureche „târrrfă, târrrfă nenorocită". Se trezi, tresărind. Și tresări încă o dată, dând de Helga. Așezată pe scaunul de lângă ea. Cu fața aplecată spre ea, o studia ca un cercetător ce observă o amibă la microscop.

— Ce cauți aici? întrebă ea sec.

Oare Helga spusese treaba aia? Târfă? *Pronunțase realmente acel cuvânt sau totul se petrecuse doar în vis?*

— Voiam doar să-ți spun să te duci dracului.

Kirsten simți că vede negru în fața ochilor, un negru atât de profund, ca un nor de furtună.

— Ce-ai zis?

La 7:01, trenul intră în gara Bergen. *Cu 10 minute întârziere, adică nimic pentru Compania Feroviară Norvegiană,* își spuse Kasper Strand, bătând pasul pe loc pe peron. Era un întuneric dens, ce avea să persiste asupra Bergenului până pe la 9 dimineața, pe o vreme închisă ca asta. O văzu coborând din tren și punând vârful cizmei pe peron. Ridicând capul și reperându-l imediat printre puținele persoane prezente la acea oră.

„Polițist", citi el în ochii femeii, când privirea i se opri asupra lui. Și știu ce vedea ea: un bărbat ușor stângaci, chel, neras, cu burta datorată berii Hansa împungându-i geaca de piele demodată.

Se îndreptă spre ea. Încercând să nu-i inspecteze prea insistent picioarele. Ținuta ei îl surprindea puțin. Pe sub paltonul cu glugă tivită cu blană, destul de scurt de altfel, purta un costum cu fustă, foarte conservator, avea ciorapi de culoarea piciorului și cizme cu toc. Oare asta era moda de toamnă la poliția din Oslo? O vedea ieșind astfel îmbrăcată dintr-o sală de conferințe de la Radisson

Plaza, lângă gara centrală, sau de la banca DnB NOR. Indiscutabil drăguță, însă. Îi dădu între 40 și 50 de ani.

— Kirsten Nigaard?

— Da.

Îi întinse o mână înmănușată pe care el ezită s-o strângă, atât de moale, parcă fără oase, ca și cum mănușa ar fi fost umplută cu aer.

— Kasper Strand de la Poliția din Bergen, zise el. Bine-ai venit!

— Mulțumesc!

— Cam lung drumul?

— Da.

— Ai reușit să dormi vreun pic?

— Nu prea.

— Hai, vino cu mine! (Și întinse o mână înroșită de frig spre mânerul genții, dar ea îi făcu un semn din cap că e în regulă, prefera s-o ducă ea însăși.) La sediu te așteaptă cafea. Și pâine, mezeluri, suc de fructe și *brunost*. Apoi, trecem la atac.

— Mai întâi, aș vrea să văd scena crimei. E foarte aproape de-aici, dacă nu mă-nșel.

Se întoarse spre ea în timp ce continuau să meargă pe sub cupola de sticlă, ridică din sprânceană și-și frecă barba — nu se răsese de șase zile.

— Poftim? Să mergem acolo, acum?

— Dacă nu te superi…

Kasper încercă să-și ascundă iritarea, dar nu prea era bun la treaba asta. O văzu zâmbind. Un zâmbet lipsit de căldură, care nu-i era destinat, dar care venea, fără îndoială, să confirme o idee pe care și-o făcuse înainte în legătură cu el. *Și… la naiba!*

Un eșafodaj și o prelată imensă mascau marele ceas luminos, mândria ziarului *Bergens Tidende*. Cel mai important cotidian din Norvegia de Vest titra, fără îndoială, pe prima pagină, crima din biserică. Făcură dreapta în clădirea gării, trecură prin fața magazinului Delicii la Luca și se înghesuiră sub mica arcadă neferită de vânt și umiditate, în fața căreia se găsea stația de taxiuri. Nicio mașină prin apropiere, ca de obicei, în ciuda celor câțiva clienți, vreo șase, ce așteptau în ploaia ce bătea razant. Kasper își lăsase Saab-ul 9-3 pe

cealaltă parte a străzii, pe trotuar. Ceva evident provincial emana din curțile și clădirile absolut modeste din jur. În orice caz, provincial în sensul pe care trebuie că-l dădeau termenului locuitorii din Oslo.

Lui Kasper îi era foame. Stătuse toată noaptea la locul crimei, împreună cu ceilalți membri ai grupului de anchetă din Hordaland.

Când ea se lăsă să cadă pe locul din dreapta, paltonul de culoare închisă i se desfăcu și fusta i se ridică, dezvelind niște genunchi frumoși, în lumina din plafonieră. Părul blond i se încurca în bucle rebele peste gulerul paltonului, dar în rest era lins, separat printr-o cărare pe partea stângă a capului.

Blondul n-avea nimic natural: putea zări rădăcinile negre și sprâncenele închise la culoare, pe care și le pensase pentru a le îngusta. Avea ochii de un albastru aproape deranjant, nasul drept cam lung și buze subțiri, dar frumos desenate. Și o aluniță în mijlocul bărbiei, ușor spre stânga.

Toate trăsăturile ei demonstrau hotărâre.

O femeie sigură pe sine, calmă, obsesivă.

N-o cunoștea decât de zece minute, dar se surprinse gândindu-se că nu i-ar fi plăcut s-o aibă ca parteneră. Nu era sigur că i-ar fi putut suporta caracterul ori evita în fiecare moment imaginea frumoaselor picioare.

KIRSTEN

Mariakirken

Naosul era slab luminat. Kirsten se mira că lumânările fuseseră lăsate aprinse atât de aproape de scena crimei, delimitată printr-o bandă portocaliu cu alb ce interzicea accesul în altar și în spațiul destinat corului.

Mirosul de ceară caldă îi gâdilă nările. Scoase din buzunarul paltonului o cutiuță plată de metal; în interior, cinci țigări scurte, rulate deja. Își puse una între buze.

— Nu se fumează aici, zise Kasper Strand.

Ea îi zâmbi fără să spună nimic și-și aprinse țigara subțire și neregulată cu o brichetă ieftină. Mătură apoi cu privirea naosul și se opri asupra altarului. Cadavrul nu mai era acolo. Nimic altceva, decât pânza albă care, probabil, acoperise altarul — își imagină urme întunecate și pete mari îmbibând țesătura, îngroșând-o și întărind-o după ce se uscase.

Kirsten nu mai asistase la o slujbă din copilărie, dar își aminti că atunci când preotul intra în biserică pentru a sluji, se închina și săruta altarul. Odată serviciul divin terminat, înainte de a pleca, făcea același lucru.

Închise ochii, își masă pleoapele, o blestemă în gând pe femeia din tren, trase un fum din țigară și-i deschise la loc. Jetul arterial nu atinsese marele crucifix de sus, dar stropise Fecioara cu Pruncul și tabernaculul, situate puțin mai jos. Zări constelațiile de mici pete de un roșu-închis și picăturile alungite cu tentă de negru de pe părțile

aurite și de pe fața indiferentă a Mariei. Aproape trei metri: distanța pe care o parcursese gheizerul.

Vikingi arzându-și morții noaptea, pe bărci-catafalc, Loki, zeul focului și al înșelăciunilor, Iisus lângă Ondin și Thor, creștinii evanghelizând cu forța popoarele păgâne din Nord, tăind mâini și picioare, scoțând ochi și mutilând, prinți vikingi convertiți la creștinism din pure interese politice. Amurgul unei civilizații. La asta se gândea ea, în liniștea bisericii.

Afară, orașul dormea încă sub răpăiala ploii. La fel și portul, unde un transportator de mărfuri enorm, plin de antene și de macarale, vopsit în gri ca navele de război, era tras la chei în fața caselor de lemn din cartierul Bryggen. Oare era cazul să invoce duhul acelor locuri? Trecutul acestei biserici aparținea unor vremuri mult mai îndepărtate decât ale celor din Oslo. Aici nu existau nici Teatru Național, nici Palat Regal, nici premii Nobel sau parc Vigeland. Început de secol XII. Aici, sălbăticia timpurilor de demult fusese tot timpul prezentă. Fiecărui semn de civilizație îi corespundea unul de barbarie, fiecare lumină se confrunta cu o noapte, fiecare ușă ce se deschidea spre un cămin încălzit de flăcările focului ascundea una în spatele căreia pândeau tenebrele.

Avea zece ani când își petrecuse vacanța de iarnă împreună cu sora ei la bunicul lor, într-un orășel în apropiere de Trondheim, numit Hell. Își adora bunicul; avea o față impasibilă, le spunea tot felul de povești amuzante și-i plăcea să le țină pe amândouă pe genunchi. În seara aceea, le trimisese să-i ducă mâncare lui Heimdall, ciobănescul german care dormea în hambar. Era un frig teribil, îi înghețase sângele-n vine când ieșise din ferma bine încălzită în noaptea glaciară de decembrie. Cu cizmele îmblănite scârțâind pe zăpadă și umbra precedând-o sub clarul de lună ca un fluture uriaș, se îndreptase spre hambar. Acesta zăcea într-un întuneric total când ea intrase și nu se simțise în largul său. Era cam sadic din partea bunicului să le trimită acolo în plină noapte. Heimdall o întâmpinase cu lătraturi, trăgând puternic de lanț. Îi primise mângâierile cu recunoștință, îi linsese afectuos fața și ea se strânsese lângă corpul

lui cald și fremătător, cufundându-și obrazul în blana mirositoare, spunându-și că era o cruzime să-l lași să doarmă afară într-o noapte ca aceea. Apoi auzise niște zgomote… Atât de slabe, încât, dacă Heimdall nu ar fi tăcut un moment, nu le-ar fi dat atenție. Veneau din exterior — iar ei începuse să-i fie groaznic de frică, plăsmuind cu imaginația ei de fetiță cine știe ce creatură ce împrumutase o voce plângăreață ca s-o atragă afară pentru a se năpusti asupra ei. Ieșise totuși. Ghicise atunci în stânga, lucind stins în întuneric, între hambar și magazie, barele unei cuști. Kirsten se apropiase cu inima bubuind și o senzație de rău ce creștea pe măsură ce sunetele foarte ascuțite — ce se apropiau de niște chițăituri — se intensificau. O încercă un presentiment rău. După vreo șase pași prin zăpadă, dăduse cu degetele de gratii și se uitase printre ele. Acolo, în fund, lipită de zidul de ciment, se zărea o formă. Își mijise ochii și-l văzuse. Un cățel, aproape un cățeluș. O corcitură cu botul alungit, urechi mici și blană scurtă, cafenie. Capul, aproape lipit de zid, pentru că zgarda era trecută printr-un inel. Cu fundul pe iarbă și zăpadă, tremura violent și se uita la ea. Chiar și azi, revedea cu ochii minții privirea aceea blândă, afectuoasă și rugătoare pe care i-o aruncase. O privire care spunea: „Ajută-mă, te implor“. Era cea mai tristă imagine cu care se confruntase până atunci. Își simțise inima fragedă, pură, de copil, rupându-se în mii de bucăți. Cățelul nu mai avea forță să latre, ci doar scotea niște gemete slabe și sfâșietoare, în timp ce ochii i se deschideau și se închideau de oboseală. Ea se agățase cu mâinile de barele înghețate; ar fi vrut să deschidă cușca, s-o spargă, să-l elibereze și să fugă cu el în brațe. Chiar în acel moment. Alergase, nesigură pe picioare, amețită de durere și disperare, până la fermă, și-și implorase bunicul. Dar acesta se arătase de neclintit. Pentru prima dată în viața ei, nu-i cedase capriciilor. Era un câine vagabond, o corcitură a nimănui și care trebuia pedepsit: furase carne. Ea știa că urma să moară înainte să se facă dimineață, dacă nu făcea nimic. Se gândise la suferința animăluțului, la tristețea lui, la singurătate, plânsese, vociferase în fața surorii stupefiate și înspăimântate, care începuse și ea să plângă. Bunica încercase s-o calmeze, dar bunicul îi aruncase o privire severă și, pentru o clipă, ea se văzuse închisă în